

Carlijn (19): 'Ik had niets strafbaars gedaan. Als kind van vijftien hoor je daar niet te zitten.'

Carlijn had anorexia, was depressief en suïcidaal. "Ze wisten niet meer wat ze met me aan moesten."

In de eetstoorniskliniek konden ze Carlijn wel helpen met haar eetprobleem, maar niet met haar onderliggende psychische problemen. Vrij plotseling werd ze opgehaald. "Tweeëneenhalf uur zat ik te huilen in de auto. Toen werd ik in een celletje gedropt en moest me uitkleden. Er was geen spiegel, geen licht, een gevangenis-wc'tje, tralies voor de ramen. Ik had niets strafbaars gedaan. Een kind van vijftien hoort daar niet te zitten."

"Wat in gesloten jeugdzorg gebeurt, is niet menselijk. Ze halen je uit de samenleving, je kunt niet meer naar school. Je krijgt te weinig aandacht, wordt een getal. Je bent alleen maar bezig met overleven. Met ademen en bedenken hoe je de dag doorkomt. Mijn anorexia was gericht op rust willen, omdat ik niet wist hoe te leven, dat vertaalde ik in dood willen, maar tegelijkertijd wil je in zo'n instelling nog niet dood gevonden worden. Elke avond huilde ik mezelf in slaap. Gelukkig had ik medicatie waardoor ik mezelf rustig kon maken." Carlijn had al gauw door dat ze het beste niet te veel kon opvallen. "Je mocht niet huilen, maar ook niet lachen. Dus ik toonde geen enkele emotie meer."

"Ik ben tegen dwangbehandeling. Het werkt traumatiserend, en het zorgt ervoor dat je het vertrouwen in mensen verliest." Carlijn is heel vaak gefixeerd (vastgehouden tegen de grond) en in de isoleercel geplaatst. "Bijvoorbeeld als ik een herbeleving had, mezelf wilde beschadigen of als ik als een gek ging bewegen om af te vallen. Fixeren zorgt voor extra trauma's; je raakt in paniek. "Ik had heel erg de behoefte aan een knuffel, maar het enige lichaamscontact dat ik kon krijgen was een fixatie. Daarnaast was er weinig persoonlijke aandacht en daarom lokte ik soms een fixatie uit, om wél die aandacht te krijgen die ik juist zo hard nodig had."

"Een van de ergste dingen van opgenomen zijn, is de klap als je weer losgelaten wordt. Mijn ontwikkeling is verstoord. Ik was vergeten hoe ik normaal kon leven. Ik had er zo naar uitgekeken om naar huis te gaan, maar toen het zo ver was, zat ik op de bank voor me uit te staren. Ik durfde niet naar buiten, wist niet hoe ik een normaal gesprek moest aanknopen. Wat een rare wereld, waarin je van alles moet presteren en bewijzen."

Carlijn (19) heeft een jaar en drie maanden in gesloten jeugdzorg gezeten. Van haar 15^e tot vlak voor haar 17^e verjaardag.

Carlijn vindt dat gesloten jeugdzorg moet stoppen. "Mijn verleden kan ik niet meer veranderen, maar de toekomst van nieuwe generaties wel. Laten we kinderen niet langer opsluiten in een gevangenis, maar opvangen in een soort uitgebreide zorgboerderij. Geen focus op diagnoses, maar op de talenten. Als de omgeving fijn is, willen mensen niet weg. Dan hoeft je dus ook niemand tegen zijn wil op te sluiten."

Ze heeft nauwelijks passende hulp gehad. "Als ik al hulp kreeg, ging het over de vraag: waarom wil je dood? Ik wist niet waarvoor ik wilde leven. Je kunt beter vragen: waar wil je voor blijven leven?" Inmiddels heeft Carlijn haar eigen hulphond, Lucky. "Voor haar ben ik gemotiveerd om door te gaan."